

Den Sociale Mikrofon: FAMKO

Beskrivelse af episoden om FAMKO:

Det kan have negative konsekvenser for børns trivsel, når familien finder det uoverskueligt at navigere i det regionale og kommunale system.

Hvordan kan man støtte sårbare familier på en måde, så systemet ikke spænder ben for børns trivsel, men derimod bidrager til den?

I denne episode af podcasten Den Sociale Mikrofon er vi taget til Odense for at blive klogere på FAMKO-projektet – et samarbejde mellem Familieambulatoriet og Odense Kommune, der har til hensigt at støtte sårbare familier under og efter en graviditet.

Det tætte, tværfaglige og tværsektorielle arbejde kommer både barn, mor og familien som helhed til gode.

Trine Bülow Vadum:

Man kan sige, vi har været rigtig dygtige i hver vores søjle. Nu er vi i virkeligheden under én paraply og under den paraply, der skal vi finde ud af at arbejde sammen.

Annie Thyrrø Jørgensen:

Hvis vi skal lykkes, så skal vi jo være nogle, der går ud af døren igen. Og så skal de her familier jo kunne klare sig uden os.

Vært:

Det kan have negative konsekvenser for børns trivsel, når familien finder det uoverskueligt at navigere i det regionale og kommunale system.

Hvordan kan man støtte sårbare familier på en måde, så systemet ikke spænder ben for børns trivsel, men derimod bidrager til den? Det skal det handle om i denne podcast fra Socialstyrelsen - der med podcasten vil zoome ind på et konkret eksempel på, hvordan en kommune gennem et projekt har ændret sin tilgang til tidlig forebyggende indsats på småbørnsområdet. Nærmere bestemt skal det handle om FAMKO i Odense. FAMKO er et samarbejde mellem Familieambulatoriet og Odense Kommune, hvor sårbare gravide får tilknyttet en fagperson, der følger familien tæt og hjælper moren med at få den støtte, hun måtte have brug for under – og efter - en graviditet. Kort fortalt er man i Odense Kommune og Region Syddanmark gået sammen om at kaste boldene op i den måde, man tidligere hjalp sårbare familier. Og i denne episode af podcasten Den sociale mikrofon skal det handle om, hvordan man har grebet boldene på ny i FAMKO-projektet. Du bliver klogere på, hvad det kræver – og hvad det giver – at arbejde tværfagligt tættere sammen, end man gjorde tidligere. Velkommen til Den sociale mikrofon - en podcast udgivet af Socialstyrelsen. Jeg hedder Simon Brix, jeg er vært på denne podcast – hvor jeg taler med et panel bestående af 3 mennesker, der er en del af FAMKO-projektet. Først spurgte jeg Annie Thyrrø Jørgensen om, hvorfor det overhovedet har været nødvendigt at gentænke måden, man understøtter sårbare gravide på i Odense. Annie er chef i Center for Indsatser for Børn og Unge i Odense Kommune – og med i styregruppen for FAMKO.

Annie Thyrrø Jørgensen:

Der er ingen tvivl om, at de familiebehandlere, jeg har hos mig, det er nogle erfarne behandlere, som har arbejdet i en del år med de her gravide-spædbarnsindsatser. Det har været et stort ønske

for dem over tid at få lov til at komme noget før ind. Og det har været et stort ønske at få lov til at samles noget mere rigtig tidligt omkring de her mødre eller forældre for ligesom at hjælpe dem fra et tidligt tidspunkt. Og allerede faktisk fra 20-21. uge at have opmærksomhed på, at det altså også dér det er vigtigt, hvordan man er mor, og at den tilknytning, der sker, den er ikke kun vigtig efter fødslen. Den er også vigtig allerede meget tidligt jo, men dér, hvor vi kan gøre en forskel, det er fra 20-21. uge.

Vært:

Et FAMKO-forløb begynder, når en sårbar kvinde går til egen læge og bliver sikker på, at hun er gravid. Lægen kan så henvise til en særlig visitation hos Familieambulatoriet. Hvis kvinden vurderes at have brug for et tilbud fra Familieambulatoriet, møder hun sin jordemoder, når hun er ca. 3 måneder henne. Takker den gravide ja til at blive en del af FAMKO, får hun tilknyttet en FAMKO-person – det kan være en sundhedsplejerske eller en familiebehandler – som så følger kvinden og senere barnet tæt med f.eks. hjemmebesøg. Men hvad er visionen egentlig bag projektet? Det spurgte jeg chefen i Center for tværfaglig sundhed og forebyggelse om. Hun hedder Trine Bülow Vadum og er også med i styregruppen for FAMKO.

Trine Bülow Vadum:

Visionen er jo, at når vi står på den anden side af det her, så er der faktisk nogle børn og nogle forældre og i det hele taget nogle familier, som oplever, at de har fået en helhedsorienteret indsats. Hvor de faktisk har fået en støtte fra graviditet og hele vejen op til skolealderen, hvor de har haft mulighed for at få understøttelse i forhold til, hvis de har haft nogle udfordringer. At de ikke bliver klemte ved at tage fat i systemet - at de faktisk oplever det som en hånd i ryggen. At de oplever, at systemet, som vi jo er repræsentanter for, kan arbejde sammen. Og at de ikke hele tiden bliver henvist og henvist og henvist, men derimod at stafetten bliver holdt, og at man faktisk bliver ledt videre. Så de ikke oplever, at det er grænseoverskridende at sige fra eller tage fat systemet og bede om hjælp. Så det er visionen, fordi det er jo særligt sårbare gravide, vi har med at gøre her. Vi kan sige, vi kom fra, at vi havde identificeret, at det måske var nogle kvinder, som havde et forbrug, eller særligt sårbare gravide i forhold til noget psykisk mistrivsel eller andet. Og nu har vi taget det ind under en helt samlet hat og sagt "jamen, det er den her sårbarhed, som i virkeligheden er gennemgående". Og så kan det have forskellige udtryk. Men man kan godt have brug for noget, uagtet om det den ene eller anden årsag. Så man kan sige du spurgte om, hvorfor, og man kan sige, vi har været rigtig dygtige i hver vores søjle. Nu er vi i virkeligheden under én paraply og under den paraply, der skal vi finde ud af at arbejde sammen. Og det er os som system, der har forpligtet os til at sætte os frem på stolen og række over til hinanden, hvor vi måske i højere grad tidligere også havde lagt et større ansvar hos borgerne selv eller familierne selv til også at kunne række ud. Nu har vi faktisk strukket os og sagt, at vi tror på, at den her type af relationel koordinering, som er den faglige forpligtelse og en metode, at vi faktisk kan se, at det gavner de her familier i forhold til oplevelsen af systemet.

Vært:

Så meningen er altså, at borgeren - den sårbare gravide – ikke skal føle, at de bliver kastet rundt i et søjleopdelt system – men i stedet for møder et system, hvor der arbejdes på tværs. Og det har man ifølge Trine Bülow Vadum opnået ved at fokusere på relationel koordinering. Der er en klar

ansvarsfordeling blandt fagpersonerne, så man ved, hvornår man skal tage over, så intet falder mellem to stole.

Trine Bülow Vadum:

Det nye er jo, at medarbejderne har fået fælles kompetenceudvikling. De har været sammen mange gange. De har været sammen om ens dagsordener. De har fået et stort kendskab til hinanden. De har faktisk også været på besøg hos hinandens praksis. Det vil sige, at de har faktisk i virkeligheden et stort kendskab til, hvad de hver især kunne levere. Og det har jo givet et afsæt for meget bedre at kunne arbejde sammen og ikke længere stå på siden af hinanden. De har i virkeligheden kunnet skabe en tryghed i det tilbud, de har givet sammen.

Vært:

Er det også det, du oplever?

Annie Thyrrø Jørgensen:

Ja, helt sikkert. Og jeg tænker, at langt henad vejen så har ønsket jo været der for at kunne arbejde tættere sammen. Men det er bare blevet meget mere formaliseret. Det der med, at de har fået noget fælles kompetenceudvikling, og de er blevet sat sammen i nogle arenaer, hvor det er en del af det her set-up, at det indgår man i, og det er en del af forpligtelsen i at være en del af det her projekt. Og det tænker jeg har været rigtig, rigtig givtigt. Vi hører jo også, at vores medarbejdere har været ret hurtige til at se, at det her, det kan noget, fordi de blev sat sammen. Og hvad er så vores opgave? Det er jo det der med hele tiden også at forpligte dem på og udnytte de dér rum, de får og udnytte de dér muligheder for at samarbejde på tværs. Men også at de skal prioritere det. De skal gå ind i det rum og være deltagende, og de skal gå ind i det rum og skabe noget samarbejde på tværs. Det er det, der er så væsentligt for det her FAMKO-projekt: vi kan meget mere, når vi er sammen, end det vi kunne. Selvom jeg synes, vi havde og har haft et godt samarbejde hele tiden. Men det her med, at vi er blevet sat sammen på den måde, der kan vi se, at når alle så giver noget ind i det her, med den viden de hver især har, så bliver det bare ganske unikt og noget rigtig, rigtig fint. Men det er også noget, som hele tiden har skulle følges, fordi vores medarbejdere er også forskellige. De er også vant til at arbejde på forskellige måder. Hverdagen kan også indhente dem, og der har det bare været rigtig, rigtig fint, at det også har været så tydeligt, hvad det er for noget tid, de har til det her og hvilke forventninger der er til, hvad de putter i den tid, de har fået.

Vært:

Der opstår altså nye rum at arbejde i og inden for, hvis man spørger en af lederne i FAMKO-projektet. Men hvordan opleves det blandt personalet, der møder de sårbare gravide? Er dette nye råderum reelt? Det spurgte jeg den 3. deltager i panelet om, Ulla Rudbeck. Hun er afdelingsjordemoder og driftsleder i Odense Familieambulatorium, hun er også projektleder i FAMKO, og så er hun i tæt dialog med de jordemødre, der er tilknyttet de sårbare gravide.

Ulla Rudbeck:

Det opleves, tror jeg, på mange måder befriende. Det har betydet rigtig meget for jordemødrene at blive koblet på det kommunale tilbud. Jordmødre har kontakt med en gravid i cirka seks måneder, og det ligger i nogle besøg hen ad vejen. Og det har været vanskeligt i de situationer,

hvor det har taget tid at få koblet kommunen på. Og nu taler jeg ikke generelt Odense kommune, jeg taler generelt kommuner. Det her med, at man skulle hen og lave en underretning og så lå den i kommunen, og den lå måske også i længere tid hos familieambulatoriet. Hele den der sagsbehandling er jo næsten elimineret af FAMKO. Så det har været en utrolig lettelse og en bestyrkelse i sin egen indsats som jordemor, at vi har FAMKO-tilbuddet. Det at vide, at der ligger en plan allerede midt i graviditeten eller i hvert fald godt og vel henimod 30. uge - det er helt unikt for os, fordi det betyder rigtig, rigtig meget i samarbejdet med familien at kunne betrygge dem i, at nu skal du høre - der er også en hjælp, når du står med barnet i armene. Det er der ingen garanti for. Og det betyder fantastisk meget.

Vært:

Men man står vel også pludselig med et større ansvar, end man har gjort tidligere?

Ulla Rudbeck:

Du står med et FAMKO-kollegialt-ansvar. Du har et stort ansvar for at få skudt bolden rigtig afsted, for at det kan blive modtaget i en kollegial positiv ånd. Det er som, hvis du skal spille bolden videre til en, der spiller med venstre fod, så skal den måske ligge på en ganske bestemt måde. Men der har vi jo qua det store arbejde, der har ligget i at få medarbejderne i FAMKO, til at fungere sammen.

Annie Thyrrø Jørgensen:

Hvis jeg lige må supplere, fordi når du spørger til det, så tænker jeg, på nogle måder, så vil vores FAMKO-personer og dem, der indgår i det her projekt, de vil jo føle også, at de er flere om opgaven. Så hvor de måske i højere grad tidligere kunne føle, at det var en meget stor opgave, og den kunne være svær at løse, så tænker jeg, og det har vi da også haft snakket om løbende i det her projekt, at de står jo ikke alene. Altså, det er jo blevet så tydeligt også, at hvis det, som du sagde Trine, var noget omkring noget misbrug, så kan man kontakte en misbrugskonsulent, og hvis der er noget i forhold til beskæftigelse, at det bliver for meget for de her unge mødre også at skulle tænke i noget uddannelse, noget et eller andet. Så kan man tage kontakt til nogle medarbejdere dér. Og hele tiden at have en følelse af, at der er et rigtig tæt samarbejde og parløb mellem sundhedsplejerskere og familiebehandlere, som jeg tænker er en kæmpe styrke.

Vært:

Den nye måde at gøre tingene på i FAMKO-projektet kræver ikke kun, at man som medarbejder er motiveret for at arbejde på en ny måde. Det kræver ifølge panelet nogle nye kompetencer.

Trine Bülow Vadum:

Man skal jo altid være dygtig til sit monofaglige felt, fordi det er vigtigt for at kunne byde ind i en anden kontekst. Men det andet ben er, at du faktisk er i stand til at arbejde tværfagligt. At du faktisk er i stand til ikke at føle, at det er intimiderende, fordi der kommer en med et andet perspektiv og betragter det lidt anderledes. Og at du faktisk der skal tænke, okay, hvor bringer det mig hen, jeg er faktisk også nysgerrig på det perspektiv, hvordan kan vi sammen gå den vej? Så at man faktisk både står stærkt på sin monofaglighed, har ro til at være nysgerrig overfor andre perspektiver og tør bringe den i spil og ikke er ærekær, selv om det går en anden vej end det, man lige er startet med at tænke på. Det er ikke givet på forhånd, at alle medarbejdere bare kan det. Så

det er på samme måde noget, man også skal øve at være i, fordi det kræver også noget. Det vi måske har gjort her, det er jo faktisk, at vi er, jeg var lige ved at sige, tvunget i armene på hinanden, men det er vi ikke, vi er forpligtet i armene på hinanden. Og den systematik gør faktisk noget. Så det her med, at man tror, det kommer automatisk, det er måske en illusion. I hvert fald kan vi se, at systematikken og det vedvarende fokus og den forpligtethed, at det bærer rigtig meget.

Vært:

Er det også sådan, du ser det, Annie? Er det sådan, man gearer medarbejderne til at købe ind på FAMKO?

Annie Thyrrø Jørgensen:

Ja, det tænker jeg helt sikkert. Og så skal vi jo ikke glemme, at vi har også nogle fantastisk dygtige ledere mellem os og vores medarbejdere, som jo har en helt særlig opgave i også at på tværs at hjælpe med at binde de her samarbejder hele tiden sammen. Og det, synes jeg også, de er lykkedes med. Men jeg er meget enig i det, som du også siger Trine, at den der systematik, den er så væsentlig - og den er til stede i det her. Jeg tænker også, at vi tager den med os videre, den her systematik, fordi den er så afgørende for, at vi holder fast i, at vi ikke pludselig siger, at vi gør nogle ting og måske kommer til at gå lidt tilbage til noget, vi gjorde i en travl hverdag, for det ser vi rigtig tit. Så det, der også gør, at det her er et projekt, som vi forventer os rigtig meget af nu, men også når det ikke er et projekt mere - det er jo det der med, at der er en systematik, og der er bygget noget op, som vil være et stillads rundt om, når det ikke længere er et projekt.

Vært:

Er det sådan, I oplever det, jordemødrene, at systematik er en rigtig god ting i det her tilfælde?

Ulla Rudbeck:

Absolut, og at det er indlært under projektet. Og som du siger Annie, det der med, at det kan vi tage med os ud i en drift inden så forfærdeligt længe. Det er guld værd på sigt, netop som du siger, at fastholde os i den nye måde at være sammen om en opgave på.

Vært:

Er der nogen af jer, der har oplevet nogle udfordringer i forbindelse med indkørslen af FAMKO-projektet?

Trine Bülow Vadum:

Ja, i starten, det her med at identificere roller og finde ud af, jamen hvad er det, vi skal? Og også det, at det var en prioriteret opgave for de her medarbejdere - hvordan finder vi lige ud af at navigere i det? Og også det her med, at man skulle i gang med det her fælles kompetenceudvikling og hvad skal det give os? Og hvor skal vi hen, og hvordan skal vi prioritere det her er? Det krævede rigtig meget, at de nærmeste ledere, særligt i starten. Det kræver faktisk rigtig meget ledelse. Og det er også noget af det, vi har snakket om på tværs, at hvis vi ikke længere har en bevågenhed på det og tager den opgave på os både hos os og i de andre ledelseslag, jamen så er der en risiko for, at den travle hverdag overhaler os indenom, og at vi i virkeligheden bliver nødt til at søge derhen, hvor det måske er nemmest bare at køre videre i sådan et meget ensidigt driftspor.

Annie Thyrri Jørgensen:

Ja, det er også blevet tydeligt, at vi er afhængige af hinanden. Altså vi er afhængige af, at det får en god start. Vi er afhængige af, at der er nogle af dine jordmødre, Ulla, som er opmærksomme, og som har det her fokus i forhold til at få det skudt i gang. Og hvor vi jo skal være rigtig meget til stede i forhold til at sikre, at de her familiebehandlere, FAMKO-personer og sundhedsplejerskere, de skal være der, og de skal komme ud og være en del af de dér samtaler i 20.-21. uge, fordi det er så vigtigt. Det er lidt som perler på en snor, at vi er afhængige af hinanden, og det kan kun lykkes, hvis vi kender til aftalerne - og det er det, den systematik er med til at gøre - men jo også, at man er dedikeret. Altså, det handler jo virkelig om, at vi har nogle medarbejdere, der er enormt dedikerede til det her, og som i høj grad også har vidst noget om, hvad de gik ind til. Og så har det været noget med også at modellere noget undervejs, og det tænker jeg også, at hele det set-up, der har været omkring det, det har jo også været at modellere noget undervejs. Jeg synes, også i forhold til Mærsk, som jo er med ind over det her projekt og har gjort det muligt - hele det set-up, der er omkring det, altså den interesse der er fra alle sider, det giver bare en energi. Og det er det, der skal til. Systematikken er enormt vigtig, men den har også en eller anden grænse for, hvad den kan nå, hvis ikke vi har nogle medarbejdere, som kan se sig ind i, at det her er noget ganske unikt.

Trine Bülow Vadum:

Og så kan man sige, hvis jeg må følge op på det spor. Vi har også fra starten vidst, at FAMKO var tiltænkt at blive implementeret drift. Altså, vi prøvede noget af med henblik på, at vi kørte i drift, når det ikke længere er et projekt på den måde. Og det vil sige, det har også hele tiden stillet os i hver enhed til, at vi skulle have blik for, hvordan kan vi tænke det her ind i fremtiden? Hvordan er det faktisk alle de her gode erfaringer sker fyldest, også når der ikke længere er nogle forskere, der følger os eller en fond, der også er med i forhold til afrapportering og deslige. Så det her med, at vi faktisk er forpligtet til at spørge, hvordan er det, at vi kører den systematik videre?

Vært:

Og det vil jeg gerne vende tilbage til om et kort øjeblik. Først, så vil jeg høre jer - projektet er jo i fuld sving, og så vidt jeg kan forstå, kommer der først senere nogle resultater for, hvilken effekt det her så har for borgerne, de implicerede familier og de her børn. Men kan I allerede nu se, hvad det er for en effekt, det har? Har I gjort jer nogle åbenlyse erfaringer, som I kan dele med mig og lytterne nu?

Annie Thyrri Jørgensen:

Vi ser det hele tiden. Vi ser virkelig nogle gode tilbagemeldinger fra borgere og får rigtig gode tilbagemeldinger i forhold til det her samarbejde. Blandt andet det med, at vi kommer ind noget før. Og vi er jo med til at reducere den kompleksitet, der er i forhold til alt det her, man skal forholde sig til, når man er en vordende mor og skal fortælle en historie måske rigtig mange gange. Og hvem skal man forholde sig til, og hvem hjælper én videre, når man står med nogle problematikker? Det kan jo dreje sig om, at denne her mor måske er enormt optaget af, at hun for eksempel ikke har styr på sin bolig. Eller hun ikke har styr på det inventar, det kræver, når man skal have det her lille barn med hjem. Eller at der måske er en far eller en kæreste i kulissen, hvor det kan være svært helt at se, hvad er det egentlig, han byder ind med, eller hvad er det egentlig, han påvirker på en god måde, men også hvor vi har nogle eksempler på, at der er et eller anden

her, der er rigtig, rigtig svært, og der er faktisk måske et højt konfliktniveau, og der kan vores medarbejder gå ind og være med til at understøtte det. De kan prøve at sætte nogle ting op for dem og sige til dem, hvordan ser du det her? Altså, hvad tænker du reelt, og hvordan vil det se ud, når du har det her lille barn hjemme, dur det, at han kommer ind af døren på den der måde? Eller hvad tænker du, der skal til? Hvad vil det kræve af dig, og hvad vil kræve af udstyret i forhold til sådan et lille barn her. Og også noget omkring misbrug, hvordan man skal passe på sig selv. Fordi der er altså noget på spil her. Og der, synes jeg, vi oplever rigtig mange tilkendegivelser, hvor nogle af de mødre her, de har en oplevelse af, at de faktisk ikke tænker, de kan klare det. Men når de bliver fulgt, fuldstændig som du sagde Trine, med en hånd på ryggen, så er det en anden oplevelse. Og nogle af de her FAMKO-personer, de fortæller os, at det vigtigste egentlig er at være spejl for de her mødre og prøve at vise dem, jamen det, du gjorde der, tænk lige over, hvad det var, der skete. Prøv lige at tænke over, hvad det var, der gik godt, og hvorfor gjorde det det? Det var ikke fordi, jeg var der, det var fordi, du gjorde noget, og du havde lært noget fra det, vi havde snakket om – du har rykket dig! Noget andet, de også snakker rigtig meget om – altså hvis vi skal lykkes, så skal vi jo være nogle, der går ud af døren igen, og så skal de her familier jo kunne klare sig uden os. Og det er noget af det, som de siger, de har et rigtigt stort fokus på - det at hjælpe dem med at passe på deres netværk. Vi ser nogle af de her mødre, som trækker rigtig meget på et netværk, og hvor det måske faktisk bliver for meget. Altså, man kommer simpelthen til at slide det netværk op, Det skulle jo gerne være sådan, at man hjælper med at tilkendegive og finde ud af, hvem i det her netværk er nogle, der er rigtig gode at gå med, og som kan være en enorm støtte på den længere bane.

Trine Bülow Vadum:

Jeg kunne godt tænke mig at supplere. Nu snakker vi rigtig meget ned i det lille barn, den tidlige tilknytning, graviditeten og lige efter. Men det at FAMKO faktisk giver mulighed for også at følge dem op til skolealderen, det er unikt i forhold til, at vi faktisk får adgang til også at følge og sige, hvordan er det faktisk, at vi får en god overgang fra hjemmet som arena til dagtilbud og fra dagtilbud ind i skolen. Vi ved, at de her overgange er svære for alle børn, men vi ved også, at det er særlig svært for særligt sårbare. Og man kan sige, hvordan er det så faktisk, at vi kan skabe den gode overgang, så man i virkeligheden ikke ser et tilbagefald i forhold til udvikling og trivsel.

Vært:

Så vil jeg høre jer her til sidst: Hvis lytterne nu sidder og tænker, det lyder da egentlig ret fornuftigt, det de har gang i i Odense. Hvad vil være jeres bedste råd til andre kommuner for eksempel, der vil i gang med noget lignende? Hvor begynder man?

Trine Bülow Vadum:

Man begynder med at sætte sig ned sammen og være motiveret for at sige "Jamen, jeg vil gerne være med. Det kan godt være, jeg ikke lige har tegnet vejen op endnu, men det vil jeg gerne gøre sammen med jer." Så det, at man er nysgerrig på at være sammen med andre om at skabe et godt tilbud, at man er klar til at blive udfordret på ens egne gode ideer, og at der kan være nogle andre, der sidder med nogle andre ideer. Så skal man gøre det. Og skal man finde nogle medarbejdere, som er motiverede for opgaven og så skal man sikre, at ledelsen understøtter.

Vært:

Hvad tænker du, Annie?

Annie Thyrrri Jørgensen:

Jeg tænker, at man skal investere. Man skal investere tid i det, fordi det er lige præcis det, der også er afgørende for, at vi lykkes. Jeg synes, vi har været enormt tro mod at prioritere tiden. Og vi har egentlig også været enormt tro mod at sige, hvad er det den her tid, den skal bestå af? Altså hvad er det, tiden skal gøre, hvad er det for nogle konkrete opgaver? Og hvornår er det, man skal gøre det? Og vi må ikke slække på det! Som du også siger, Trine, det er jeg også meget fortaler for, det kræver noget ledelse, og det kræver nogle medarbejdere, som er dedikerede. Og så kræver det en tydelighed på, hvad det er, man går ind i. Nogle gange ser vi, at man går ind i noget, og så har man faktisk ikke helt vidst på forhånd, hvad rammerne var for det, eller hvad mulighederne var for det. Og så sker der det, at man egentlig ender i flere lejre, og så lykkes man ikke, fordi det her, det kræver et rent fokus, for at vi rigtigt lykkes med det. Og for at vi ikke kommer til at love de her mødre noget, når de er ude ved dig, Ulla, som vi rent faktisk ikke kan stå inde for, fordi vi ikke er tro mod det, fordi vi ikke prioriterer det. Og fordi der ikke er ledelse omkring det til at sige, jamen når I så skal prioritere det her, så må vi hjælpe jer med at sige, der er noget andet, som I ikke kan. Det handler jo også om at vælge nogle projekter og vælge noget andet fra, vælge noget, man vil blive bedre til – det kræver, at man vælger noget andet fra. Og så tænker jeg i høj grad at få så mange med i det som muligt. Altså vi har jo både i ledelsesstrengen en tydelighed, men vi har også en tydelighed imellem os, synes jeg, som er ret unik, i forhold til vi ved, hvad vi skal, og vi skal bruge hinanden, og vi vil det gerne!

Vært:

Dedikation – det lyder det i hvert fald til, at der er en masse af! Ulla, vil du supplere?

Ulla Rudbeck:

Det vil jeg rigtig gerne. Vi var så heldige, at vi kendte hinanden i forvejen og kunne rigtig godt lide hinanden. Men jeg har hele tiden oplevet, at samarbejdet med Odense Kommune har været udviklende og har udviklet sig. Og på en eller anden måde var det så naturligt at sætte sig ned omkring det her. Og som Trine siger, det med, at vi skal udstråle, at vi er dedikerede – vi vil det her som ledelse og som organisation. Vi skal ikke så meget som vakle på det ene ben, fordi det kan medarbejderne godt mærke. Og den dedikation, den skal smelte ned over medarbejderne, og de skal have tid og mulighed for at lære hinanden at kende indgående, sådan det er naturligt for en jordemoder at sende en bold videre til en sundhedsplejerske eller til en familiebehandler. Hun skal ikke så meget som tvivle på, at bolden lander fuldstændig med den hensigt, som den er sendt afsted med. Den skal gribes af en person, som hun har tillid til, og som hun kender, og som kan sende den tilbage igen i den gode ånd, som den også er blevet sendt afsted med. Det fundament, det skal være i orden, inden vi overhovedet begynder at blive voldsomt seriøse i forhold til borgeren eller familien.

Annie Thyrrri Jørgensen:

Og en anden ting. Man skal sikre, at det får noget anerkendelse. Vi skal sikre, at vi virkelig får anerkendt og set de her medarbejdere, som går ind i det her, og at de er fuldstændig bevidste om den store forskel, de gør. Ligesom man skal være opmærksom på i forhold til mødrene og i forhold til forældrene, så skal vi også være opmærksomme på at sige det højt, fordi de gør en ganske

særlig forskel. Og det er vigtigt, at de finder den der gejst og energi og at de bevarer den, og det, tænker jeg bare, er så altafgørende.

Trine Bülow Vadum:

Nu bliver jeg så optaget af din metafor, Ulla, med den her bold. Jeg tænker på, at det, som vi på tværs af ledelsen i virkeligheden både i region og kommune og hele kommunen, fordi vi jo også har andre forvaltninger med, det er i virkeligheden, at vi skal sørge for, at det græs der, det er ordentligt – at plænen den er i orden. Om det så er kunstgræs, eller hvad det er, vi spiller på. Men det der med, at vi faktisk ikke lader det være en barriere, selvom vi faktisk har forskellige rammer og vilkår både forvaltningsvis, men også region/kommune imellem – at det har vi faktisk ikke set som en hæmsko, men det har vi taget højde for og tilrettelagt praksis ud fra.

Vært:

Og på den note vil jeg sige tak for i dag til jer alle 3. Og dermed er podcasten om FAMKO ved at være slut. Du kan læse mere om projektet på odense.dk/famko Projektet evalueres på forskningsniveau af VIVE og Syddansk Universitet. Og husk, FAMKO er blot ét eksempel på en tidlig forebyggende indsats på småbørnsområdet med et tværfagligt perspektiv. Jeg håber, at Ulla, Annie og Trines gode betragtninger har givet stof til eftertanke. Du kan lytte med på flere podcast fra Den sociale mikrofon - de kan findes på socialstyrelsen.dk. Mit navn er Simon Brix. Tak, fordi du lyttede med.